

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1870 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, ΜΑΚΚΑ, ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ.

ΕΤΟΣ ΟΓΔΩΟΝ

ΤΟΜ. ΔΕΚΑΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΦΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ
ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΣΟΝ ΑΜΕΣ.....

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΠΑΣΣΑΡΗ
1886

Γ Α Λ Η Ν Ο Σ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΑΡΤΩΘΕΝ ΤΩ 1879 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ
Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Σ. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ
ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΥΠΟ
Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΣ	ΣΥΝΑΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν . . . . Δρ. Ν. 20.	Εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ ΓΑΛΗΝΟΥ
» » Ἐσωτερικὸν . . . . » » 15.	ἽΟδὸς Πινακωτῶν
» τοὺς κκ. Φοιτητάς . . . » » 8.	ΑΡΙΘΜΟΣ 8

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Κλινικὴ μελέτη ἐπὶ τῶν προδιαθετικῶν αἰτιῶν τῆς φυματιώδους διαθέσεως τῶν πνευμόνων, ὑπὸ Σπυρ. Ἰω. Κανέλλη. (Συνέχ.). — Κρίσεις τινὲς ἐπὶ τῆς σφυγμῶδους ἀφορώσει ἰδίως εἰς τὴν πορείαν, τὴν πρόγνωσιν καὶ τὴν θεραπείαν αὐτῆς, ὑπὸ Ε. Φοντάνου. Ἰατροῦ (ἐν Παρισίοις). — Μονοπληγίαι βραχιονίου ἱστικῆς ἀπὸ τραυματικῆς αἰτίας παρ' ἀνδρὶ δύο περιπτώσεις, ὑπὸ Σηαιροῦ (Συνέχ.). — Περὶ τινῶν οὐχὶ πρό πολλοῦ εἰς τὴν θεραπευτικὴν εἰσαχθέντων φαρμάκων, ὑπὸ Δ. Βλαχοπούλου (ἐν Βερολίῳ) (Συνέχ.). — Διάλυσις ἐργολίνης μὴ ἀλλοιομένη. — Θεραπεία διαβροίαις παιδῶν. — Ἐγκυανμάτων θεραπείαι. — Εἰδοποιήσεις. — Βιβλιογραφικὸν δελτίον.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΟΔΙΑΘΕΤΙΚΩΝ ΑΙΤΙΩΝ ΤΗΣ ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ.

ὑπὸ ΣΠΥΡΙΑΔΩΝΟΣ ΙΩ. ΚΑΝΕΛΛΗ.

(Συνέχεια. ἴρα σελ. 244).

Τανῦν ἕμως γεννᾶται τὸ ζήτημα, ποίαι αἱ σχέσεις τῆς φυματιώδους διαθέσεως πρὸς τὴν χοιραδικήν; Ἡ χοιράδωσις προδιαθέτει πασιδῆλως εἰς τὴν φυματίωσιν καὶ εἰς τοιοῦτον μάλιστα βαθμῶν, ὥστε ὁ Grancher ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ ὅτι εἶναι τὸ ὑπόγειον τοῦ φυματιώδους οἰκοδομήματος. Ἐὰν ὄντως ἡ φυματίωσις εἶναι μολυσματικὴ νόσος, τὰ δὲ πειραματικὰ

γεγονότα δὲν καταλείπουν ὡς πρὸς τοῦτο μηδεμίαν ἀμφιβολίαν, δυνάμεθα ἀσζητητὴ νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ χοιράδωσις ἐπέχει τόπον ἐδάφους εὐνοϊκοῦ, οἶονε τῆς κλίνης, πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς φθίσεως· ἐν τοιαύταις περιπτώσεσιν ἢ μὲν φυματίωσις ἐκπροσωπεῖ τὸν σπόρον, ἢ δὲ χοιράδωσις τὸ κατάλληλον ἔδαφος πρὸς τὴν τούτου βλάστησιν καὶ ζωογέννησιν. Ἔως ἐδῶ ἔχουσι καλῶς τὰ πράγματα· διὰ τοῦτο φαίνεται παρακεκινδυνευμένη ἡ γνώμη ἐπιστημόνων τινῶν, οἵτινες δοξάζουσιν ὅτι ὅλαι αἱ χοιραδικαὶ παθήσεις ὀφείλουσι νὰ θεωρῶνται ὡς φυματίωσις, τοῦθ' ὅπερ μεταφράζεται σαφῶς διὰ τῆς προτάσεως ἢ ἡ χοιραδικὴ διάθεσις δὲν ὑφίσταται». Δὲν μ.α.σ. διαφεύγει τὸ γεγονός ὅτι ὁ κ. Grancher ἐν ἔργῳ του τινὶ ὅπερ διηγείρε ζωηρὰν συζήτησιν ἐν τῇ Ιατρικῇ τῶν ἐν Παρισίοις νοσοκομείων ἐταιρεία (1881) ἀπέδειξεν ὅτι τὸ πλεῖστον τῶν ὀστεωδῶν παθήσεων καὶ μεγάλη μοῖρα τῶν γαγγλιακῶν νόσων ἀποδοιδομένων ἕως τότε τῇ χοιραδίωσι δὲν ἦσαν πράγματι ἢ ἐκδηλώσεις τῆς φυματίωσεως· πλὴν τὴ ἀρνηθῆναι τὴν ὑπαρξίν χοιραδικῆς διαθέσεως καὶ χοιραδικῶν ἀλλοιώσεων ἀπολύτως τὴν σήμερον δὲν δύναται νὰ γείνη παραδεκτόν. Ἡ χοιράδωσις δύναται νὰ προδιαθέτῃ εἰς τὴν φυματίωσιν, δύναται νὰ ἦ τὸ λίανον αὐτῆς, πλὴν πολλῶ ἀπέχει τοῦ νὰ συνταύτισθῇ τῇ φυματιώδει ἐπεξεργασίᾳ. Ἄλλαις λέξεσιν ἢ φυματίωσις καὶ χοιράδωσις καίτοι πολλαπλῶς ἀλλήλαις σχετιζόμεναι, οὐχ' ἦττον ὅμως ἀπαρτίζουσι δύο ὅλως ἀλλήλων ἀφωρισμένας παθολογικὰς ἐντότητας. Ὑπάρχει τῶ ὄντι ὀλόκληρος σειρά παθήσεων ἃς δύναται τις νὰ ὑπαγάγῃ εἰς νοσηρὰν κατάστασιν τῆς λυμφατικῆς κρᾶσεως κατὰ Villemain καὶ νὰ καλέσῃ χοιραδικὰς· εἰς τὰ ἐκ ταύτης πάσχοντα ἄτομα ὁ ἐλάχιστος ἐρεθισμὸς τῶν στοιχείων τῶν ἰσθῶν φωτογραφεῖται δι' ἐμμόνου φλεγμονῆς μετ' ἀλλοιώσεως τῶν πλησιοχώρων γαγγλίων, παρατηροῦνται παρὰ τοῖς ἀτόμοις τούτοις κόρυζαι, κυνάγχαι μετ' αἰδήματος καὶ πολλακίς διαφυήσεως τῶν τραχηλικῶν γαγγλίων, κηροειδῆ ἐκζέματα, ωπίτιδες, χρόνια ἐπιπεφυκίτιδες καὶ κερατίτιδες, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ ἀρθρίτιδες καὶ ὀστεοπάθειαι· οὐ μὴν ἀλλ' αἱ παθήσεις αὗται οὐδὲν ἔχουσι τὸ κοινὸν μετὰ τῆς φυματίωσεως, δύνανται μόνον νὰ χρησιμεύωσιν ὡς αἰτία ἐξασθενίσεως τοῦ ὀργανισμοῦ, ἣτις εὐνοεῖ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς μολυσματικῆς ταύτης νόσου· ἐλαττοῦσι τὴν ἀντίστασιν ἢν δύναται ν' ἀντιτάξῃ ὁ ὀργανισμὸς κατὰ τῆς νόσου καὶ οὕτω γεννώσιν ἢ αὐξάνουσι τὴν εἰς τὴν φυματιογόνον πάθησιν προδιάθεσιν τοῦ ὀργανικοῦ ἐδάφους τοῦ ἀτόμου· αὗται εἰσὶν αἱ σχέσεις αἵτινες ὑφίστανται μετὰ τῆς χοιραδίωσεως καὶ φυματίωσεως.

Ἡ σύμπτωσις τῆς χοιραδίωσεως καὶ φυματίωσεως εἶναι λοιπὸν γεγονός, ὡς ἔφθηνεν εἰπόντες, ἐκπαλαι γνωστὸν· ὁ Laënnec σημεῖοι τὰ πνευμονικὰ φυμάτια ὡς λίαν συχνὰ παρὰ τοῖς χοιραδικαῖς· ὁ Broussais εἶδεν ὅτι ἐν Ὀλλανδίᾳ οἱ λυμφατικοὶ στρατιῶται γίνονται ταχύτερον φθισι-

κοὶ ἢ ἐν Ἰταλίᾳ· ὁ Baudeloque παρατηρεῖ ὅτι οἱ χοιραδικοὶ παρουσιάζουσι συχνότερον φυμάτια ἢ ἄτομα παρ' οἷς δὲν ἐνυπάρχει οὐδὲν ἔχνος χοιράδων· κατὰ Louis τὰ χοιραδικὰ ἄτομα φαίνονται μᾶλλον προδιαθευμένα τῶν ἐτέρων εἰς τὴν φθίσιν· ὁ Guersant φρονεῖ ὅτι καθορᾶται συχνότατα ὅτι οἱ χοιραδικοὶ ἀπόλλυνται ἐκ βρογχικῆς, πνευμονικῆς ἢ ἐντερομεσεντερικῆς φθίσεως. Ὁ Castan παραδέχεται ὅτι ἡ χοιράδωσις συνίστησιν ἔδαφος ἐξαιρετὸν τῇ ἀναπτύξει τῆς φυματιώσεως, οὕτω ἐν παραδείγματι, ἐπιλέγει, βλέπομεν κηθήσκοντα ἐκ φθίσεως τὰ ἄτομα ὧν ἡ παιδικὴ ἡλικία κατετρώχετο ὑπὸ πολλαπλῶν χοιραδικῶν ἐκδηλώσεων κατὰ Sognés (1868) πρέπει ν' ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ἡ χοιράδωσις εἶναι μία τῶν αἰτιῶν τῶν σπουδαιοτέρων τῆς φθίσεως· κατὰ Zaccoud ἡ χοιράδωσις δύναται νὰ φανεώσῃ διὰ τυρώδους φθίσεως· τέλος κατὰ Birch—Hirschfeld ἡ γενικὴ διατροφή συνήθως πάτχει κατὰ τὴν πορείαν τῆς χοιραδίωσεως, οὕτω δ' ἡ πνευμονικὴ φυματίωσις ἐπιπροστίθεται ὡς τὰ πολλὰ τῇ χοιραδίωσει. Ἡ δ' ἐποχὴ καθ' ἣν συνήθως ἐπέρχεται παρὰ τοῖς χοιραδικαῖς ἢ πνευμονικῇ φθίσει, εἶναι κατὰ γενικὸν νόμον ἢ στιγμή τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας ἢ ὀλίγον τι βραδύτερον, πλὴν ἀλλ' ὅμως δύναται νὰ ἐκδηλωθῇ καὶ ἐν τῇ νηπιακῇ ἡλικίᾳ καὶ κατὰ τὴν πρώτην τῆς χοιραδίωσεως περίοδον. Λοιπὸν ἡ σύμπτωσις τῆς χοιραδίωσεως καὶ φθίσεως εἶναι συχνή· ἡ σχέση αὕτη ἐξηγεῖται διὰ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ χοιράδωσις εἶναι γενικὴ τις κατάστασις, ἐν ἔδαφος εὐνοϊκὸν εἰς τὴν βλάστησιν, ἀνάπτυξιν καὶ καρποφόρησιν τοῦ φυματιώδους δένδρου, δένδρου νοσηροῦ, ἔχοντος ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν μολυσματικῶν παθήσεων. Πλὴν μ' ὅλας ταύτας τὰς σχέσεις τῶν δύο παθήσεων, ἡ χοιράδωσις καὶ φυματίωσις συντιθέασιν δύο νοσολογικὰς ἐντότητας ὅλως ἀλλήλων διακεκριμένας ἀπολύτως, εἰς μάτην δ' ἐπειράθησαν πολλοὶ τῶν νεωτέρων νὰ ἐξοστρακίσωσι καὶ νὰ σβέσωσι τὴν χοιράδωσιν ἐκ τοῦ γενικοῦ νοσολογικοῦ χάρτου.

Ἐννοοῦμεν ἐνταῦθα ἐν παραδείγματι τὸν κ. H. Martin, ὅστις ἐν ἀξιολόγῳ ἄλλως τε ἔργῳ δημοσιευθέντι κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1884 ἐν τῇ Revue de médecine τῶν Παρισίων, ἀποφαίνεται ὡδὲ πως· αἱ δύο κλινικαὶ εἰκόνες (τῆς χοιραδίωσεως καὶ φυματιώσεως) τόσῳ διάφοροι, εἶναι προῖον μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μολύνσεως, τῆς φυματιώδους μολύνσεως.

Ὁ κλινικὸς ἀποκαλύπτει μετὰ τῆς χοιραδίωσεως καὶ φυματιώσεως ἐκδηλωσάτας ἀνομοιότητας (οὐδὲν ὅλως δὲ συνταυτισμοῦς) ὑπὸ τὴν ἑποψίν τῆς ἡλικίας, τοῦ ἐντοπισμοῦ, τῆς νοσηρᾶς οὐσίας, τῆς πορείας καὶ τῶν καταλήξεων. Ἡ χοιράδωσις φιλεῖ νὰ προσβάλλῃ συνήθως, δίκην τόπων ἐκλογῆς, τοὺς δερματικούς καὶ βλεννογόνους ὑμένας, ἐνῶ ἡ φυματίωσις προσβάλλει τοὺς ὀρογόνους χιτῶνας (μῆνιγγας, περιτόναιον) μετὰ τῶν σπλάγχων, τὸ πνευμονικὸν παρέγχυμα κατ' ἐξοχὴν. Ἀντιπεπον-

θότως τῆ χοιραδύσει, ἢ φυματίωσις σθεννύει ταχέως τὴν ὑπαρξίν τῆς ζωῆς, ὅταν π. χ. προσβάλλῃ τοὺς πνεύμονας ἢ τὰς μῆνιγγας, πολλῶ δ' ἀπέχει τοῦ νὰ ᾖναι θεραπεύσιμος ἢ ἐπιδεκτικὴ βελτιώσεως εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν τοῦ τῆς χοιραδύσεως.

Ἡ χοιραδύσις ἀρχεται ἐνίοτε ἀπὸ τῆς πρώτης ἡλικίας, παρατείνεται μέχρι τῆς ἐφηβικῆς, ὁπότε ἐστὶν ὅτε δύναται νὰ θεραπευθῇ εἴτε αὐτομάτως εἴτε χάρις εἰς θεραπευτικὴν ἐπέμβασιν· ἐν ἄλλαις περιπτώσεσι δύναται νὰ παραταθῇ ἄορίστως καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς ὑπὸ τὰς ποικιλοτάτας μορφάς, σθεννυμένη μὲν ἐπὶ τινα χρόνον πλὴν ἀναφανομένη εἰς τὰς ἡλικίας, ἃς ἐκάλουν ἄλλοτε κλιματηρικὰς, τέλος δύναμεθα νὰ ἴδωμεν γέροντας, οἵτινες δὲν ἦσαν ἢ λυμφατικοὶ κατὰ τὴν μακρὰν τῆς ζωῆς των σταδιοδρομίαν, νὰ καταστῶσι γνήσιοι χοιραδικοὶ εἰς ἡλικίαν 60 ἐτῶν (Puloi)· ἢ φυματίωσις, σπανία σχετικῶς ἐν τῇ πρώτῃ ἡλικίᾳ, σπανιωτέρα ἐν τῇ δευτέρᾳ, δὲν ἐκδηλοῦται συνήθως ἢ ἐν τῇ ἐφηβικῇ ἡλικίᾳ.

Αἱ σπλαγγνικαὶ ἀλλοιώσεις ἐν τῇ βαρείᾳ καὶ κατὰ βῆθος χοιραδύσει εἶναι ἢ ἀμυλοειδῆς ἐκφύλισις τοῦ σπληνός, τῶν νεφρῶν καὶ τοῦ ἥπατος· δύναται εἶτα ἐπίσης τὰ σπλάγγνα ταῦτα νὰ πάθωσι ἐκ φυματιώσεως, πλὴν ἢ φυματίωσις αὕτη δὲν εἶναι ἀναγκαία φάσις τῆς χοιραδύσεως.

Λήγομεν τὰ περὶ τῆς σχέσεως τῆς χοιραδύσεως καὶ φυματιώσεως διὰ τῆς ἀκολούθου προτάσεως· καίτοι ἄλλοι αὐταὶ αἱ νόσοι εἰσὶ δύο καὶ οὐχὶ μία, ὡς τινες ἀδίκως ἠθέλησαν νὰ ὑποστηρίξωσιν, οὐχ ἥττον ὅμως παρουσιάζουσι μεταξὺ ἀλλήλων σχέσεις τινάς, τῆς πρώτης (χοιραδύσεως) οὐσῆς εὐνοϊκοῦ ἐδάφους, καταλλήλου πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ μολυσματικοῦ σπέρματος τῆς δευτέρας, τ. ἔ. τῆς φυματιώσεως.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΡΙΣΙΣ ΤΙΝΕΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΥΦΙΛΙΑΟΣ

ἀφορώσαι ἰδίως τὴν πορείαν, τὴν προέγνωσιν καὶ τὴν θεραπείαν αὐτῆς.

ὑπὸ Μ. FONTANA, ἱατροῦ (ἐν Παρισίοις).

Μία ἐκ τῶν πληγῶν αἵτινες κατατρίχουσι τὴν ἀνθρωπότητα καταλεκτέα βεβαίως καὶ ἢ σύφιλις μετὰ τὴν φυματίωσιν.

Νόσημα κληρονομικὸν καὶ ἐπίκτητον, οὗ τὰ βδελυρὰ ἔχνη ἀνακλύπτωμεν πολλάκις κατ' ἐπικειλημένους γενεάς, νόσημα δυσίατον ἀπαιτοῦν πολυχρόνιον καὶ ἐπισταμένην θεραπείαν, καὶ χρῆσιν φαρμάκων μὴ ἀθῶων

εἰς τὴν οἰκονομίαν, νόσημα ἐπενδύον διαφόρους μορφάς, ὅτε μὲν ἀπλήν, ὅτε δὲ πολύμορφον, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον κακοήθεις, καὶ ὡν τὰ σημεῖα ἀνεξίτηλως πολλάκις τὸν ὄργανισμὸν στιγματίζουσιν, ἰδίως ὅταν ἐγκαίρως δὲν προλαμβάνηται ἢ δὲν ἐφαρμόζηται ἢ δέουσα θεραπεία, ὡς κατ' ἐξοχὴν συμβαίνει δσάκις τὸ νόσημα ὑπὸ ἀνώμαλον καὶ λαυθύνουσαν ἐκδήλωσιν ὑποφάσκει τὸν ὄργανισμὸν ἐπισκιάζουσαν τὴν διάγνωσιν.

Ἄν εἶναι τῆς παρούσης διατριβῆς ὁ χρόνος ἐξιστορήσεων ἐξαιρετικῶν τινῶν μορφῶν σφιλιδος ἐσωτερικῶν ὀργάνων, ὡν ἔτυχε ν' ἀπαντήσωμεν κατὰ τὴν μικρὰν μας ἱατρικὴν πεῖραν, ἰδίως κατὰ τὴν ἐξαστὴ ἐν Κύπρῳ ἐξάσκησιν ἐν τε τῇ Λευκωσίᾳ καὶ τῇ Λερνησίῳ, μορφῶν, ὡν ἢ διάγνωσις λεπτοτάτη καθ' ἑαυτήν, δυσχερὴς καὶ ὕπουλος παρουσιάζετο, εἰς ἐνδοιασμὸν πολλάκις ἐμβάλλουσα καὶ τὴν ἀνάγκην ἱατρικοῦ συμβουλίου ἐπιβάλλουσα, ἢ ἐπὶ τοῦτο πολλάκις ἔσχομεν μετὰ τῶν ἐν Κύπρῳ φίλων συναδέλφων καὶ ἐπὶ ἐπιστημονικῇ ἱκανότητι διαπρεπόντων. Δημοσιεύομεν δὲ νῦν τὴν παροῦσαν διατριβὴν προτιθέμενοι ἀπλῶς καὶ μόνον νὰ ἐκθέσωμεν τὸ ἐφ' ἡμῖν διὰ βραχέων ὑπὸ κλινικὴν ἔποψιν ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς καθόλου σφιλιδος ἀφορώσεως ὡς εἶπομεν τὴν πορείαν, τὴν προέγνωσιν καὶ τὴν θεραπείαν.

Ἡ σύφιλις ἐστὶ νόσημα χαρακτηριζόμενον διὰ μακρῶν περιόδων, κατὰ μὲν τὴν πρώτην διὰ τοῦ σκληροῦ ἔλκουσ (ulcère primitif), κατὰ τὴν δευτέραν δι' ἐξανθημάτων κατὰ τε τὸ δέρμα καὶ βλενοϋμένιας, διὰ λυμφατικῶν ἐξειδήσεων καὶ τῆς ἀδενοπαθείας· ἐν γένει, κατὰ τὴν τρίτην τέλος διὰ βαθέων ἐξελαρώσεων τῶν ἰστών καὶ παθολογικῶν ἀλλοιώσεων κατὰ τε τὰ ὀστέα καὶ τὰ ἐσωτερικὰ σπλάγγνα. Οὐδὲν ὀρισμένον χρονικὸν διάστημα ὑπάρχει κατὰ τὴν ἐμφάνισιν καὶ τὴν διάρκειαν τῶν περιόδων τούτων.

Καὶ ἐν πρώτοις, ἢ μὲν πρώτη ἐκδήλωσις τοῦ σφιλιδικοῦ ἔλκουσ μετὰ τὴν μόλυνσιν τοῦ ὄργανισμοῦ (περίοδος ἐπιώξεως) ποικίλει ἀπὸ μίαν εἰς ἐξ ἐβδομάδων, τούτου δὲ κενέντος ἀρχεται ἢ πρώτη περίοδος, ἣτις χαρακτηρίζεται διὰ τῆς σκληρύνσεως τοῦ ἔλκουσ, καὶ τῆς ὁποίας ἢ τε διάρκεια καὶ πορεία ἄλλοτε ἄλλη ἐστίν. Αὕτη δύναται νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ μόνον δεκαπενθήμερον, μετὰ παρέλευσιν τοῦ ὁποίου ἀρχονται τὰ δευτεροβάθμια συμπτώματα, ἄλλοτε ὁμως ἢ σκληρύνσις ἀλίσκει μᾶλλον κατὰ βῆθος τὸν ἰστόν, ὅτε καὶ ἐπὶ μῆνας δύναται νὰ παρατείνηται, σπανιώτερον δὲ συμβαίνει ἢ σκληρύνσις καὶ ὀλοτελῶς νὰ ἐκλείψῃ.

Δευτέρα περίοδος. — Σπανίως δύναμεθα νὰ παρατηρήσωμεν ἐκδηλώσεις σφιλιδῶν συμπαρομοητουτῶν μετὰ τοῦ σκληροῦ ἔλκουσ. Αἱ πρώται ἐν γένει ἐκκρήξις τῶν συμπτωμάτων τῆς περιόδου ταύτης ἀποτελοῦσι τὴν βουβωνικὴν ἀδενοπάθειαν, ἣς ἐνίοτε προηγείται ἰσχυρὰ κεφαλαλγία χαρακτηριζομένη διὰ τῆς κατ' ἄμφω τὰ πλάγια ἔδρας, καὶ τῆς ἐσπερινῆς ἐπιτάσεως, ἐνῶ τῆς ἀπλῆς νευραλγίας ὁ τύπος ὡς γνωστὸν μονομερῆς

έστιν (ήμικρανίας τύπος) και άνευ έσπερινής παροξύνσεως. Μετά τήν πρώ-
την ταύτην τών άδένων προσβολήν ο λάρυγξ ήδη προδίδει τήν άπεχθή
παρουσίαν του νοσήματος διά του έντοπισμού έν ώτῳ του δευτεροβάθ-
μιου συμφιλιακού έλκους. Ταύτοχρόνως δέ και έτερα γαγγλιώδη συστή-
ματα άπωτέρω χωρῶν άλίσκονται, οίον τών πλεγίων του λαίμου, του
αύχενος, έστιν οτε και της έπιτροκλίου χώρας. Έπιταύθα μετά ποικί-
λουσαν πορείαν τών ρηθέντων συμπτωμάτων ή περίοδος αύτη δύναται να
σταματήσει, και ο πάσχω βαθμηδόν ν' αναλάβῃ, ιδίως όταν τύχη υπό
καλήν ίατρικήν περίθαλψιν, και καλῶς ύγεινῶς συνθήκας, ως πολλάκις
έτυχε να παρατηρήσωμεν, άλλοτε όμως ή υποχώρησις αύτη του νοσή-
ματος είναι άπατηλή, και μετά χρόνον ούχι ώρισμένον παρουσιάζεται
όλοκληρος ή σειρά τών δερμικών έξανθήσεων, ών ή πορεία και ή διάρκειά
άγνωστος και άόριστος τυγχάνουσι. Και πράγματι ένίοτε εις διάστημα
έβδομάδων τινῶν άπαντα τά ήδη έκδηλωθέντα φαινόμενα εκλείπουσιν,
άλλοτε ολοκληρα έτη παρέρχονται πρό της ολοτελοῦς αὐτῶν άποτομή-
σεως, ούτω επί παραδείγματι αι βλεννώδεις λεγόμεναί πλάκες, καιτοι έν
ταῖς πρώτοις δευτεροβαθμίοις έξανθήσεσι δύνανται να παραμείνωσι και να
παρατείνωνται έπ' άόριστον.

Τέλος παρήλθεν ή δευτέρα περίοδος. Δυναμέθα όμως έκ τούτου να ει-
κάσωμεν έκ τών προτέρων οτι ο πάσχω θέλει άπαλλαχθῆ της τρίτης
περιόδου, ή τούναντίον να προγνώσωμεν ως έγγιστα τόν χρόνον καθ' ον
ή τριτοβάθμιος σύφιλις θέλει προσβάλλει;

Ουδέτερον όριστικόν δυναμέθα να προείπωμεν. Παρακατιόν θέλομεν έκ-
θέσει τους λόγους δι' ον κατά προσέγγισιν μάς επιτρέπεται ένίοτε να
προγνώσωμεν εάν ο πάσχω δύναται ν' άπαλλαχθῆ τριτοπαθῶν φαινομέ-
νων, ουδέποτε όμως και να όρίσωμεν έν έναντίῳ περιπτώσει τόν χρόνον
καθ' ον αύτη θέλει προσβάλλει τόν οργανισμόν. Συνήθως παρέρχονται δύο,
τρία, τέσσαρα έτη, ένῶ άλλοτε 10, 20 και 30 έτη πριν σημεῖά τινα
τριτοπαθῆ παρουσιασθῶσιν. Όσαύτως ένίοτε συμβαίνει ώστε φαινόμενά
τινα τριτοπαθῆ, αἰκ, βαθεῖαι έξελκώσεις του δέρματος, κομμωδεις όγκοι
κτλ. να προσβάλλωσιν έξ έφόδου άνευ καθαρώς κεχωρισμένης σειράς με-
ταξύ τών της δευτέρας περιόδου.

Έκ τών ρηθέντων γίνεται δήλον οτι μεγίστη ή ποικιλία ύπάρχει
κατά τήν έκδήλωσιν και τήν πορείαν τών συμπτωμάτων τών διαδοχι-
κῶν περιόδων, και ουδεμία έκ τών προτέρων εικάσις έξεστίν ήμιν καθ'
όσον άφορᾷ τήν πορείαν και τήν πρόγνωσην έν δεδομένη περιπτώσει, ούχ'
ήττον ύπάρχουσι κανόνες τινές, οίτινες δύνανται πολλάκις να δικαιολο-
γήσωσι τῶ προγνωστικόν μας. Και έντως ύπάρχουσι τινες, οίτινες μόλις
προσβάλλονται έκ τινος συμφιλιακῆς ροδόχνης, και τῶ κακῶν σταματεῖ
περιοριζόμενον ένταύθα (καλοήθης μορφή), έτεροι κατατρέχονται επί όλῶ

κληρα έτη, παρατεινομένων τών συμπτωμάτων μετά μετρίας έντάσεως,
έτεροι τέλος προσβάλλονται διαδοχικῶς και έκ τών τριῶν περιόδων (κα-
κοήθης μορφή).

Ποῖα τὰ αίτια; Έπάρχει άρά γε ίδς δυνατός και ίδς άθινης τήν
φύσιν; Αύτη είναι μία υπόθεσις, ήν ένιοι παραδέχονται, αλλά διατί τότε
ο ίδιος ίδς έξηντλημένος άν τήν φύσιν παρουσιάζει έντασιν άλλοτε άλ-
λην παρά διαφόροις άτομοις; Το τοιοῦτον δέν είναι μάλλον δεδικαιολο-
γημένον εάν παραδεχόμεθα διαφορον τήν σύστασιν του εδάφους, έφ' οῦ
ο ίδς έπενεργεῖ, ή τήν φύσιν αὐτοῦ του ίδιου άλλοιως επιδρῶσαν; Οἱ υπο-
στηρίζοντες τήν φύσιν του ίδιου ως μόνου ενεργοῦ στοιχείου δοξάζουσιν
οτι ο συμφιλιακός ίδς έξασθενεῖ από γενεῶν εις γενεῶν, έξηγούντες διά
τούτου τήν σχετικῶς μετρίαν έντασιν της σημερινῆς συμφιλιακῆς παρα-
βαλλομένης πρός τήν τών αρχαίων χρόνων βαρύτητα. Όθεν κατ' αὐτούς
ή κακοήθης μορφή της συμφιλιακῆς πηγάζει έκ της μή κατ' έντασιν άλ-
λοιώσεως του αρχικοῦ συμφιλιακοῦ ίδιου, πλην αι στατιστικαί εκλείπουσιν
εις υποστήριξιν τοιαύτης δοξασίας, και δικαιωματικῶς επανερχόμεθα εις
τῶ ζήτημα του εδάφους. Και έντως, τῶ έλκος και αι συμφιλιακαί εκδη-
λώσεις, αίτινες επιμένουσιν, έμποτιζουσαι επί χρόνον πολύν τόν οργανισμόν,
επιδρῶσιν οληθρῶς επί τοῦτον, προδιαθέτουσαι τόν πάσχοντα εις τῶς
συνεπείας τών τριῶν περιόδων ουδέν επιτρέπουσαι ήμιν έν τοιαύτη περι-
πτώσει να προαγγείλωμεν εὐνοϊκόν περι τήν πορείαν και τήν διάρκειαν
τῶν διαδοχικῶν τούτων περιόδων του νοσήματος. Αλλά διατί ή μόλυν-
σις ένταύθα να παρατείνηται έμποτιζουσα τόν οργανισμόν επί χρόνον
μακρότερον; Δέν είναι ορθόν και δίκαιον εάν άποδώσωμεν τῶ αίτιον
της παρατάσεως του κακοῦ εις τήν γενικήν κατάστασιν του πάσχοντος,
εις τήν συγγενῆ ή επίκτητην ήμικρημένην σύστασιν του οργανισμοῦ του,
και εις τῶς κακῶς συνθήκας, ύγειας έν αἷς διατελεῖ;

Και πράγματι αι κακαί συνθήκαι ύγειας, ιδίως όμως ή χοιράδωσις και
ο άλκοολισμός, παρέχουσιν εις τήν σύφιλην τόν κακοήθη χαρακτήρα, προ-
διαθέτοντα εις τήν γ' περιόδον, και τῶς βαθεῖαι έξελκώσεις του
δέρματος κλ. Τούτοις παρέπονται οι άσθενοῦς ήλιοσυγκρασίας, διάγοντες
έν γενεῖ βίον κακεντραχῆ, ή άλλως βλασηζόμενοι υπό παρατεταμένων
άγρυπνιῶν, άνησυχιῶν πνεύματος, και τῶν τοιοῦτων.

Τέλος προσέβαλεν ή γ' περίοδος, ποῖαν πορείαν και διάρκειαν θέλει
άκολουθήσει;

Ένταύθα πάλιν ή ποιότης του εδάφους, ήτοι ή γενική κατάσταση του
πάσχοντος, θέλει χρησιμεύσει ως κάτοπτρον του προγνωστικοῦ μας.

Έν γενεῖ ή ύπαρξις συμφιλιακῶν έσωτερικῶν οργάνων φέρει πρόγνωσην
βαρείαν και τοι δυνατῆ ή θεραπεία, οῦ σπανίως όμως αι έκ τούτων γε-
νικαί άλλοιώσεις της θρέψεως συνεπάγουσι παρατεταμέναις διαρροῖαις και

τὸν ἐκ μαρκασμοῦ θάνατον. Δυνάμεθα μὲν νὰ ἐλπίζωμεν τὴν σχετικὴν ἔκσιν τῶν τριτοπαθῶν φαινομένων, οὐδέποτε ὅμως δυνάμεθα καὶ νὰ διαβεβαιώσωμεν ταύτην. Δυνάμεθα πάλῃ νὰ ἀνγκυλιώσωμεν τὴν καλ-
πάζουσαν πορείαν φαινομένων τινῶν, καὶ νὰ τύχωμεν εὐνοϊκῆς θεραπείας, ἀλλ' οὐδὲν δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ἐὰν μετὰ παρέλευσιν τινῶν ἐτῶν, ταῦτα δὲν ἐπανέρχονται. Παλλάκις ἀπλοῦν ἠθικὸν ἀίτιον ἰσχύει νὰ τὰ ἐπαναφέρῃ.
(ἀκολουθεῖ)

ΜΟΝΟΠΑΘΗΣ ΒΡΑΧΙΟΝΙΟΥ ΥΣΤΕΡΙΚΗΣ ΑΠΟ ΤΡΑΥ-
ΜΑΤΙΚΗΣ ΑΙΤΙΑΣ ΠΑΡ' ΑΝΔΡΙ ΔΥΟ ΠΕΡΙΗΤΩΣΕΙΣ.

ὑπὸ CHARCOY,

(Κλινικὸν μάθημα)

(Συνέχεια. ἴσα σελ. 242).

Κατὰ τὴν τρίτην φάσιν, τὴν οὕτω δὲ ὑπνοβατικὴν καλουμένην, παρατη-
ρεῖται ὑπνηλία, ἀμβλύνοια μᾶλλον ἢ ἥττον ἔντονος· καὶ κατὰ τὴν φά-
σιν ταύτην ἢ διὰ τῆς προτροπῆς ἐπιτυγχανομένη ἀφύπνισις εἶναι μερικὴ,
τὸ πλῆθος ὅμως τῶν διεγειρομένων στοιχείων εἶναι ἥττον ἢ εἰς τὴν προη-
γουμένην φάσιν περιορισμένον, ἔστιν ὅτε δὲ προκλήθῃται ἰκανῶς ἐκτετα-
μένη διάχυσις τῶν προκληθέντων ψυχικῶν φαινομένων, ἐξ οὗ προκύπτει
τάσις πρὸς ἀνάπλασιν τοῦ ἐγώ· οὕτω παρατηρεῖται συχνάκις συνεισία
τοῦ προστάγματος, τῆς προτροπῆς ἀναπτυσσομένη ποιὰ τις ἀντίστασις ἐκ
μέρους τοῦ πάσχοντος, ἀληθῶς δὲ πᾶσιν ἐνδίδει ἐκάστοτε καὶ ὑπακούει
ἐπιμένοντος τοῦ ἐπιβάλλοντος, πάντοτε ὅμως μετὰ προηγουμένην συζή-
τησιν. Προθετέον ὅτι αἱ ἀπὸ τῆς προτροπῆς κινήσεις εἶναι ὡς τὰ πολλὰ
λίαν πολυπλοκοί, δὲν περιβάλλονται τὴν καθαρῶς μηχανικὴν χαρακτηρη-
θῆν φέρουσιν εἰς τὴν προηγουμένην φάσιν, ἀλλὰ τούτων τῶν παρίσταται
οἶον ἐκκύττι καὶ ὡς εἰ μετὰ προμελέτην ἐκτελούμενοι.

Ἄφ' ἑτέρου εἰς τὴν ὑπνοβατικὴν ταύτην περίωδον ἀπαντα τὰ αἰσθη-
τήρια λειτουργοῦσιν, ἰστέον δὲ ὅτι, καίτοι ἡ συνείδησις εἶναι ἀμβλυεῖα, ἡ
αἰσθητικότης εἰς τὰς ἐξώθεν ἐντυπώσεις εἶναι τούτων τῶν μεζῶν, συνεπῶς
εὐκόλως διὰ ποικίλων τρόπων συνδέεται σχέσις τοῦ ὑπνωτισμένου μετὰ
τῶν ἐκτός. Οὕτω ἂν μετ' ἐπιμονῆς παρουσιασθῇ τῶν πάσχοντι ἀντικείμε-
νόν τι, ἢ ἀπλῆ αὐτοῦ θέα διεγείρει ἐν αὐτῶ πλῆθος ἰδεῶν σχετιζομένων
πρὸς τὴν φύσιν τοῦ ἀντικειμένου, αἵτινες μοιμαίως ἐκδηλοῦνται ὑπὸ τὸν
τύπον ἀντιστοιχῶν πράξεων· ἂν δὲ διὰ χειρονομιῶν ἀπεικονισθῇ ἀντικεί-
μενόν τι ἢ ζῶον, τὸ φανταστικὸν τοῦτο ζῶον ἢ ἀντικείμενον προσκτα-

ται εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ὑπνωτισμένου πραγματικὴν ὑπαρξιν, ἢ προκα-
λεῖ σειράν ἀντιστοιχῶν ἰδεῶν καὶ κινήσεων· ἢ προτροπὴ τέλος πραγ-
ματοποιεῖται καὶ διὰ τοῦ λόγου εἴτε μόνου εἴτε μετὰ χειρονομιῶν.

Ἐκ τῶν προεκτεθέντων δηλοῦνται κατὰ τὴν ὑπνοβατικὴν περίωδον οἱ
χαρακτηρῆς τῶν φαινομένων τῆς ὑπνωτικῆς προτροπῆς, καὶ ἡ ἀνευ ὀρίων
ἐπίδρασις τῆς βουλήσεως ἡμῶν, δι' ἧς, ἐπιβαλλομένης τῶ ὑπνωτισμένῳ
οἰασθῆποτε ἰδέας περὶ νοσηρῆς δῆθεν αὐτοῦ καταστάσεως, ὡς ὅτι ἀδυνατεῖ
τελείως νὰ κινήσῃ μέλος τι τοῦ ἐκυτοῦ σώματος, ἐπιτυγχάνεται παρά-
λυσις καὶ ὑποκειμενικῶς καὶ ἀντικειμενικῶς τελεία τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος
μέλους, ἥτις ὡς διὰ τῆς προτροπῆς ἐγενήθη οὕτω καὶ διὰ τῆς προτροπῆς
βαθμηδὸν ἐλαττοῦται, ἢ καὶ τελείως παρέρχεται. Ἐκ τούτων ἔπεται ὅτι
αἱ ἀπὸ προτροπῆς αὐταὶ παραλύσεις χρησιμεύουσι πρὸς διαλύκασιν
τῶν κατὰ τὰς ψυχικὰς λεγομένας παραλύσεις.

Πρὸς ὑποστήριξιν τῶν προεκτεθέντων ὁ CHARCOY ἀναφέρει τὴν ἐξῆς
νέας ὑστερικῆς γυναικὸς παρατήρησιν.

Ἡ Γ . . . φέρει τελείαν καὶ λίαν κανονικὴν ἀριστερὰν ἡμιανισθησίαν,
τούτων τῶν δὲ οὐδεμίαν ἐπαίσθητήν περὶ τὴν ἀίσθησιν διαταραχὴν παρου-
σιάζει ἐπὶ τὰ δεξιὰ, διὰ εὐχερῶς διακριθῆσονται αἱ προκληθῆσόμεναι με-
ταβολαί. Σημειώτεον ὅτι ἐπειδὴ ἡ περὶ τῆς πρόκειται πάσχουσα τετράκις
ἢ πενιάκις μόνον ὑπεβλήθη εἰς τοὺς διὰ τὸν ὑπνωτισμὸν χειρισμοὺς, δὲν
ἐπισπᾶται τόση εὐκόλως ὡς συνήθως αἱ συχνάκις ὑπνωτιζόμεναι. — Δι' ἐλα-
φρῆς πιέσεως ἐπὶ τῶν βολβῶν τῶν ὀφθαλμῶν παρατεινομένης ἐπὶ τινος
στιγμῆς ἢ Γ . . . ὑποπίπτει εἰς τὴν ὑπνοβατικὴν κατάστασιν· βεβαιούται
δὲ ὅτι ὁ ὕπνος εἶναι τέλειος ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας τῶν μελῶν δυσκαμψίας
τῆς προκαλουμένης συνεπείᾳ ἐλαφρῶν προσπαύσεων ἐνεργουμένων ἐπὶ τῆς
ἐπιφανείας τοῦ σώματος, ἢ ἐκ κινήσεων ἀπὸ ἀποστάσεως ἐνεργουμένων.

Τῆ πασχούσῃ οὕτω ἐν ὑπνωτισμῶ διατελούσῃ ἀπευθύνονται ὑπὸ τοῦ
CHARCOY γεγωνυῖα τῆ φωνῆ καὶ διὰ σοβαροῦ ὕφους τὰ ἐξῆς α' Ὁ δεξιός
σας βραχίον εἶναι παραλελυμένος· ἀδυνατεῖτε ἐντελῶς νὰ κινήσητε αὐ-
τόν, κρέμαται ὡσεὶ νεκρὸς κατὰ μῆκος τοῦ σώματος. Ἡ πάσχουσα ἀ-
παντᾷ ἐν ἀρχῇ ὡς ἔπεται· « Ἄλλ' ὅχι, ἀπαντᾶσθε, ὁ βραχίον μου οὐδέλω
εἶναι παραλελυμένος, ἰδοὺ κινῶ αὐτὸν λίαν καλῶς· » καὶ πράγματι ἐκί-
νησεν αὐτὸν λίαν ἀσθενῶς. Ἡ συζήτησις αὕτη μετὰ τῆς πασχούσης καὶ
τοῦ CHARCOY, τοῦ μὲν ἐπιμένοντος ὅτι ὁ βραχίον τῆς πασχούσης εἶναι
παραλελυμένος, τῆς δὲ διατεινομένης τὸ ἐναντίον· διήρκεσεν ἐπὶ μικρὸν,
ἐπὶ τέλους δὲ πράγματι κατέστη ὁ δεξιὸς τῆς πασχούσης βραχίον ἐντε-
λῶς παράλυτος, καὶ οὕτω παρήχθη μονοπληγὴ βραχιόνιος καθ' ὅλα προσ-
ομιᾶ τῆ εἰς τὰς ἐν ἀρχῇ περιγραφείσας ἱστορίας τῶν πασχόντων παρα-
τηρηθείσῃ· καθότι καὶ ἐνθαῦθα παρατηρεῖται ἐντελής καθ' ὅλα ἢ περὶ τὴν
κίνησιν ἀδυναμία, τὸ παραλελυμένον μέλος κρέμαται κατὰ μῆκος τοῦ σώ-

ματος ούδεμίαν εμφανήν δυσκαμψίαν κατὰ τὰς ἀρθρώσεις, ἀνυψούμενον καταπίπτει βραχέως, ἐν γένει δὲ τὸ μέλος καθ' ἅπασαν αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν στερεῖται πάσης κινήσεως. Ἐπίσης καὶ ἡ ἀίθνησις ἐντελῶς ἐλλείπει, ἐπινεμθηθεὶς καὶ τὸν ὦμον καὶ τὸ δεξιὸν τοῦ θώρακος, ἔτι δὲ καὶ τὰ κατὰ βῆθος μέρη, τοὺς μύς, τοὺς νευρικοὺς κορμούς, τοὺς τένοντας κλ., ὡς δηλοῦνται διὰ διαφόρων πρὸς τοῦτο δοκιμασιῶν· αἱ ἀνκλαστικαὶ τῶν τενόντων κινήσεις κατὰ τὸν καρπὸν καὶ τὸν βραχίονα ἐπιμένουσι λίαν ἐξησθενημέναι.

Πρὸς κρεῖττονα ὅμως τοῦ πράγματος κατάληψιν δέον ἢ παραλύσει τοῦ μέλους καὶ συντελεσθῆ κατὰ τμήματα καὶ οὐχὶ καθ' ὅλου, πρὸς τοῦτο δὲ εἶναι ἀναγκαῖα ἢ λύσει τῆς τεχνητῆς παραλύσεως τῆς προκληθείσης εἰς τὴν πάσχουσαν.

Γ. (ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙ ΤΙΝΩΝ ΟΥΧΙ ΠΡΟ ΠΟΛΛΟΥ ΕἰΣ ΤΗΝ ΘΕΡΑΠΕΥ-
ΤΙΚΗΝ ΕἰΣΔΑΧΘΕΝΤΩΝ ΦΑΡΜΑΚΩΝ.

ὑπὸ Δ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ (ἐν Βερολίῳ).

(Συνέχ. Ὁρ. Σελ. 234).

21. — **Νιτρῶδες νάτρον.** — Natrium s. natrum nitrosum s. sodii nitris. — Nitrite de sodium s. de soude. — Nitrite of sodium.

Παρασκευή. Τὸ ἕλας τοῦτο παράγεται διὰ τῆς διαπυρώσεως τοῦ νιτρικοῦ ἢ ἀζωτικοῦ νάτρου· συνίσταται δὲ χημικῶς ἐκ Na NO₂

Ἰδιότητες. Εἶνε λευκῆ, κρυσταλλικῆ, ὀλίγον ἀλακτικῶς ἀντιδρῶσα, ἐν ὕδατι μὲν εὐκόλως διαλύσιμος, ἐν αἰναπνεύματι δ' ἀδιάλυτος κόνις καὶ ψυκτικῆς ἀλατῶδους γεύσεως· ἐν δὲ τῇ ἐμπορίῳ εὐρίσκεται καὶ ἐν εἴδει μικρῶν ῥάβδων. Ἡ δ' ὕδατῶδης διάλυσις αὐτοῦ τῇ προσθήκῃ ἰωδοῦ-χου καλίου μετ' ἀμυλοκόλλας καὶ τινων σταγόνων ἡραιωμένου θεικοῦ ὀξέος χρωματίζεται ἀμέσως κυανῆ.

Ἐνέργεια. Τοπικῶς μὲν ἔχει ἐρεθιστικὰς ἰδιότητας· ἐσωτερικῶς δ' ἐνεργεῖ, ἕνεκα τοῦ νιτρῶδους ὀξέος (NO₂) τοῦ αὐτὸ συντιθέντος, ὡς νιτρῶδης ἀμυλοκίθης (amylum nitrosum s. amylnitrit) (Reichert καὶ Weir-Mitchell). Μικραὶ δὲ πρὸς θεραπείαν δόσεις ἐπάγονται παρὰ τῇ ἀνθρώπῳ ἐλαφρῶν τοῦ σφυγμοῦ ἐπιτάχυνσιν, ἐπαύξεισιν διατάσεως τῶν ἀρτηριαθῶν τοιχωμάτων, ἔτι δ' ἀσθηματικὴ πληρότης καὶ ἀναπλάσεως ἐν τῇ κρανίῳ καὶ ἐρυθρότητα τοῦ προσώπου· ὀλίγῳ δὲ μειζονος δόσεις (0,2—0,3) προ-

καλοῦσιν ἤχους τῶν ὠτων, σκοτοδινίαν, φωτοφοβίαν, ἀτονίαν, ναυτιάζσεις· ὅσον δὲ 0,6 κυάνωσιν καὶ ἀρρυθμίαν τῶν καρδιακῶν κινήσεων (Ringel καὶ Murrel). Ἡ δ' εἰς ζῶα παραχὴ αὐτοῦ γεννᾷ (κατὰ τὸν Tolyet καὶ Regnard, Gamgee) ἕνεκα σχηματισμοῦ μεθαιμοσφαιρίνης μελανόφαιον τοῦ αἵματος χροιάν (Giacosa). Πρὸς τῇ δυσπνοίᾳ δὲ, τῇ ἕνεκα τῆς τοῦ αἵματος ἀλλοιώσεως ἐγγυωμένη, παρουσιάζονται φαινόμενα παραλύσεως τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἕτινα, ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου ἀρχόμενα, ἐπὶ τὸν νωτιαῖον μυελὸν καὶ τὰ κατὰ τὴν περιφέρειαν νεῦρα ἐπεκτείνονται. (Binz, Barth). Μετὰ μικρὰν τινα τῆς τοῦ αἵματος πίεσεως αὐξήσιν, ἀπαύζεται αὕτη ἕνεκα τῆς παραλύσεως τοῦ τῶν ἀγγείων κινητικοῦ νευρικοῦ κέντρου καὶ τῶν κατὰ τὴν περιφέρειαν κινητικῶν τῶν ἀγγείων νεύρων (Reichert καὶ Weir-Mitchell). Ὁ δὲ τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων βλεννοθυμὴν παρουσιάζει ἐν ταῖς νεκροψίαις φαινόμενα γαστροεντερίτιδος καὶ μετ' αὐτὰς ἔτι τὰς ὑποδορεῖους ἐνέσεις (Binz).

Χρῆσις. Χρηγεῖται ἐσωτερικῶς ἐν τῇ θωρακιάγγῃ (angina pectoris) ἢ καταπραῦνει μὲν τοὺς παροξυσμοὺς, ἀλλ' ἐν τῇ γνησίᾳ νόσῳ οὐδὲν δριμυτικὸν ἀποτέλεσμα παρουσιάζει (Leyden)· ἐν τῇ ἐπιληψίᾳ ἕνεκα ἀποτελέσματος (Law, Lublinsky).

Δόσις. Δίδεται ἐσωτερικῶς ἀπὸ 0,5—2,0 : 150,0 ὕδατος 3ις—4ις τῆς ἡμέρας ἀνὰ ἐν μέγα κοχλιάριον. Ἀποφευκτέαι δ' αἰεὶ ἐν ἀρχῇ αἱ μεγάλαι δόσεις.

22. — **Νιτρογλυκερίνη.** — Nitroglycerinum. — Nitroglycerin s. Trinitrin s. Glycerynitratalsalpetersaure. — Glonoin (τῶν ὁμοιοπαθῶν). — Glycerinather s. Nitroglyceride. — Trinitrate of glycerol s. Nitric Ether of glycerol.

Παρασκευή. Ἐν ἀποψυχθέντι μίγματι ἐκ 2 ὄγκων ἀκράτου θεικοῦ ὀξέος καὶ 1 ὄγκου νιτρικοῦ προστίθεται κατὰ μικρὸν γλυκερίνη. Μετὰ 5—8 δὲ τῆς ὥρας λεπτὰ ἐγγέεται τὸ μίγμα ἐντὸς ἐξαπλασίου τὸν ὄγκον τοῦτου ποσοῦ ψυχροῦ ὕδατος· ἢ δ' οὕτως ὡς βαρὺ ἔλαιον ἀποχωρίζομένη νιτρογλυκερίνη, συλλεχθεῖσα ἀποπλύνεται μέχρις οὗ πᾶν ἔχνος ὀξέος ἐκλείψῃ ἐντελῶς.

Συνίσταται δὲ χημικῶς οὗτος ὁ ἀζωτικογλυκερινικὸς αἰθήρ ἐκ C₃H₅(ONO₂)₃.

Ἰδιότητες. Ἐν ἐντελῶς καθαρῷ καταστάσει εἶνε ὑγρὸν ἄχρουν, ἐλαιώδες, καὶ ἀνοδμον (ψυχρὸν ὄν), ὑπόγλυκο καὶ ἀρωματικὸν τὴν γεῦσιν, διὰ τύψεως, ὄσσεως ἢ αἰφνηθίας θερμασίσεως μέχρι 200° K. μετὰ σφοδρᾶς βροντῆς ἐκκροτοῦν, ἔχει δὲ 1,6 εἰδικὸν βάρος. Εἰς τὸ ἀκάθαρτον παρα-

σκεύασμα συμβαίνει αεί αυτόματος, συχνά δὲ καὶ μετ' ἐκκροτήσεως ἀποσύνθεσις. Διαλύεται δὲ δυσκόλως μὲν εἰς περίπου 800 μ. ὕδατος, εἰς 4 δὲ μέρη ἀκράτου (absolutum) οἴνοπνεύματος, ἀλλ' εἰς πᾶσαν ἀναλογίαν αἰθέρος ἢ τριχλωρομυρμηκειλίου ὡσαύτως δὲ εἶνε εὐδιάλυτον καὶ εἰς τὰ παχέα ἔλαια. Ἔνεκα δὲ τοῦ κινδύνου τῆς ἐκκροτήσεως δέον μικρὰ μόνον ποσὰ αὐτοῦ νὰ τηρῶνται ἐν διαλύσει οἴνοπνεύματος (1 : 99) ἢ ἐλαίου, καὶ αἰεὶ ἐκ τῆς ἐπιφάνειας τοῦ φωτὸς φυλασσόμενα.

Ἐνέργεια. Ἐσωτερικῶς πρὸς ἐκτετακτικὸν ἐνεργεῖ κατὰ τὸν Hay διὰ τινος ἐν τῷ ὀργανισμῷ γινομένης ἀποσυνθέσεως καὶ ἀποχωρίσεως τοῦ ἀζωτικοῦ ὀξέος, ὡς καὶ ἐν τῇ χρήσει τοῦ νιτρῶδου ἀμυλαιθέρου καὶ νιτρῶδου νάτρου, ἐκτὸς μόνον ὅτι ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ εἶνε πολλῶν δραστηριωτέρη τούτων καὶ ταχυτέρη, μετὰ 3—5 τῆς ὥρας λεπτὰ ἀρχομένη, καὶ πολλῶν πλέον τῆς τοῦ ἀζωτῶδου αἰθέρος τοῦ δι' ἀμυλικὸν οἴνοπνεύματος (amyl-nitrit=νιτρῶδης ἀμυλαιθέρ). Δόσις ἐκ 0,0005 ἐπάγεται ταχέως κατὰ δὴλον ἐνέργειαν γυναικας δὲ, γέροντες καὶ ἀδύνατοι ἄνθρωποι, ὡς καὶ παιδία ἐπιπράζονται μᾶλλον τῶν εὐρώστων ἀνδρῶν. Καὶ αἱ μὲν πρῶται δόσεις συνεπάγονται εὐκόλως κεφαλαλγίαν, ἀλλὰ ταχέως συνοικεῖσθαι ὁ ὀργανισμὸς μετὰ τοῦ φαρμάκου.

Χρήσις. Δίδεται μόνον ἐσωτερικῶς ἐν μὲν τῇ ὀσφρακίᾳ (angina pectoris) παρὰ τῶν Murrell, Mayo Robson, M'Call, Anderson, Huchard, Korezynski, ἐν δ' ἀτονίᾳ καρδιακῇ (wealoned heart) παρὰ τοῦ Groen. ἔτι δὲ πρὸς ἐκτετακτικὴν ἐν στενοκαρδίᾳ ἐνεκκῷ ἀνευρύσματι τῆς ἀορτῆς, ἀλλ' ἐν τῷ νευρικῷ ἄσθματι ἢ ἐπενέργεια αὐτοῦ εἶνε ἐλάσσων (Korezynski, Lublinski) ὡσαύτως δὲ χορηγεῖται ἐν νευρικῇ παθῆσει μετ' ἀναιμίας, ἐγκεφαλικῆς, ἐν ἡμικρανίᾳ ἀγγειοσπαστικῇ, ἐν προσωπαλγίαις καὶ κεφαλαλγίᾳ, ἐν σκοτοδινίᾳ ἀναιμικῇ (Huchard), ἐν τῇ ἐκ τῆς ὀκλάστῆς νόσῳ, ἐν τῇ ἐπιληψίᾳ (Stewart, Hammond), ἐν τῇ χορείᾳ (Korezynski), ἐν ὀξείᾳ νεφρίτιδι καὶ τῇ νόσῳ τοῦ Bright (Mayo Robson) ἄνευ ἀποτελέσματος ὅμως κατὰ τὸν Huchard, τέλος δὲ καὶ ἐν τῇ συρροκνώσει τῶν νεφρῶν (Rossbach). Ἀντενδείκνυται δὲ ἐν γένει ἐν πληθωρικῇ τοῦ ἐγκεφάλου καταστάσει (Huchard, Marienx).

Δόσις. Χορηγεῖται ἐσωτερικῶς εἰς ὅσον 0,0002—0,0005—0,001 ἐν οἴνοπνευματώδει διαλύσει 1 : 1000 πολλάκις τῆς ἡμέρας 2—10 σταγόνας ἐν ὕδατι, (ἢτοι Solution. nitroglycerin. spirituos. 1 pct, gutt. 2—10 in aqua), ἢ ἐν ἐλαιώδει διαλύσει (ol. nitroglycerin 1 pct. 2—10 gutt. in saccharo). Κατὰ δὲ τὸν Martindale χορηγεῖται εἰς καταπότια, μετ' ἐλαίου ἢ ἄλλως βουτύρου τοῦ θεοβρώματος κακάο καὶ ζαχαρώδους, τῶν ὁποίων ἕκαστον ἐμπεριέχει 1 1/2 τοῦ κόκκου, καὶ τῶν ὁποίων 1—2 καθυεκάστην παρέχονται ἢ καὶ εἰς ζαχαρώδη δισκίδια (μετ' ἐλαίου τοῦ κακάο, τῆς μάζης τούτου καὶ κόνεως νηφοκόκκου), τῶν ὁ-

ποίων ἕκαστον 1 1/2 τοῦ κόκ. ἐμπεριέχει, καὶ τῶν ὁποίων 1—2 καθυεκάστην δίδονται. Κατὰ δὲ τὸν Gossbach 0,1 ἀζωτογλυκερίνης, ἐν αἰθέρι διακελυμένον, μίγνυται καλῶς μετὰ 200,0 ἐκ μίγματος 2 (δύω) μ. κόνεως κακάο καὶ νηφοκόκκου (τσοκολάτας κόνεως) καὶ 1 (ἑνὸς) μ. ἀραβ. κόμμεος· μετὰ δὲ τὴν ἀπόπτῃσιν τοῦ αἰθέρος, σχηματίζεται τὸ μίγμα μετ' ὕδατος εἰς χυλώδη μάζαν, ἐξ ἧς διαμορφοῦνται 200 δισκίδια, ὧν ἕκαστον 0,0005 νητρογλυκερίνης ἐμπεριέχει. Τούτων δὲ χορηγοῦνται 1—2 πολλάκις τῆς ἡμέρας. (ἀκολουθεῖ)

Διάλυσις Ἐργοτίνης μὴ ἀλλοιωμένη.—Ἐπειδὴ αἱ συνήθειαι διὰ γλυκερίνης διαλύσει τῆς ἐργοτίνης, αἱ εἰς ὑποδερμικὰς ἐνεσεις ἐν χρήσει, ταχέως ἀποσυντίθενται, ὁ Bonjean προτείνει τὸν ἐξῆς τῆς διαλύσεως τρόπον δι' οὗ ἡ διάλυσις μένει ὑπ' ἀπειρον ἀναλλοίωτος.

Ἐν μέρει ἐργοτίνης Bonjean διαλύεται εἰς μετρίαν ἐπὶ ἀτμοσφαιρῆς θερμοκρασίᾳ ἐν ἑπτὰ μέρεσιν ὕδατος δαφνοκεράτου, ἢ διάλυσις ἐγκαταλιμπάνεται ἀκίνητος ἐπὶ πενθήμερον, εἶτα διηθεῖται μετὰ προσοχῆς χωρὶς νὰ ἀναταραχθῇ τὸ εἰς τὸν πυθμένα τοῦ δοχείου ἕζημα, τὸ ἐκ τῆς διηθήσεως ὑγρὸν παραλαμβάνεται διὰ ζωικοῦ ἀθρακός ἰσοβαροῦς τῆ ἐν τῇ διαλύσει ἐργοτίνῃ, καὶ μένει εἰς κατεργασίαν ἐπὶ εἴκοσιν καὶ τέσσαρας ὥρας συχνάκις ἀναταρασσόμενον, εἶτα δὲ διηθεῖται ἐκ νέου, καὶ φυλάσσεται ἐν φιάλῃ στεγανῶς κλειομένη.

Ἡ διάλυσις αὕτη κίτρινου χρώματος διατηρεῖται ἐπ' ἀόριστον ἀναλλοίωτος· ἐν γράμμα δὲ ταύτης ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἓν γράμμα ἐρυσιθώδους δλύρης καλῆς ποιότητος.

Θεραπεία διαβροχῆς παίδων.—Κατὰ τὸν J. Simon ἡ ἀνωσιμωτέρα θεραπεία τῆς τῶν παίδων διαβροχῆς συνίσταται εἰς τὴν χρῆσιν τῆς ἐξῆς διαλύσεως κατὰ ἰσοχλερίαν μικρὰ διδομένης.

Rp.	Magist. Bismut.	Dr.	1.
	Laud. Sydenh.	gr.	1.
	Solution. gummos	Unc.	3.
	Aq. Calcis.	Dr.	3.
	Sir. Simpl.	Unc.	1/2.

M. D.

Συνιστᾶ δὲ συγχρόνως καὶ μαλακτικὰ μετὰ ἀμύλου κλύσματα, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ ἐκδάριον κατὰ τὴν ἐπιγαστρικὴν χώραν. Γ-

Ἐγκυμιάτων Θεραπεία. — Μίγμα πάγου συντετριμμένου και συντεθλασμένου με τὰ νωποῦ λίπους εἰσάγεται ἐν σακκιδίῳ ἐκ λίαν λεπτῆς ὀθόνης και ἐπιτίθεται ἐπὶ τοῦ ἐγκυμίου· τῇ χρήσει τοῦ θεραπευτικοῦ τούτου μέσου ἐκάστοτε ἀνανευμένου οἱ μὲν πόνοι τάχιστα κατευναζόνται, πυρετὸς δὲ δὲν ἐπιγίνεται και ἡ τοῦ ἐπουλωτικοῦ ἵστου σύστασις ἐλαττοῦται.

Γ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

SIROP D'HYPO-PHOS-PHITES DE FELLOWS.

Παρασκευαζόμενον ἐν Νέα Ἰόρκη ὑπὸ τοῦ χημικοῦ

JAMES FELLOWS.

Τὴ περί οὗ πρόκειται σκεύασμα ἐνέχει·

Ἐὰ κυριώτερα τοῦ ζωικοῦ ὄργανισμοῦ συστατικά, Κάλιον και Ἴτιανον. Ὁξειδωμένας ἐνώσεις, Σίδηρον και Μαγγανῆσιον. Γονικά, Κινίνην και Στρυχνίνην. Καὶ τὸ ζωϊκὸν Οσεμελιώδες συστατικόν, τὸν Φώσφορον.

Διαφέρει πάντων τῶν ἄλλων ὁμοταγῶν σκευασμάτων διότι εἶναι εὐάρεστον τὴν γεῦσιν, ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ στομάχου εὐνοϊκῶς, και οὐδὲν ἐπιγίνεται κακὸν ἀπὸ τῆς παρατεταμένης αὐτοῦ χρήσεως.

Μεγάλην ἐκτίμησιν ὑπόλαβεν ἐν Ἀμερικῇ και Ἀγγλίῃ διὰ τὸ νύσιμον τῆς χρήσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Θεραπείαν τῆς φθίσεως, τῆς χρονίας βρογχίτιδος και ἐτέρων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων παθήσεων. Οὐχ' ἤττον δὲ ὠφελεῖ και κατὰ ποικίλων νευρικῶν νόσων, ὡς και κατὰ τῆς ἀτονίας. — Αἱ Θεραπευτικαὶ αὐτοῦ ἐνέργειαι ἀποδύεται εἰς τὰς τονωτικὰς και θρεπτικὰς αὐτοῦ ιδιότητας δι' ὧν αἱ διάφοροι ὀργανικαὶ λειτουργίαι ἐπανέρχονται εἰς τὸ κατὰ φύσιν. Οὕτω καθ' ἃς περιπτώσεις ἐνδείκνυνται ἡ τῆς ἐνευρώσεως τόνωσις διὰ τονωτικῆς Θεραπείας, τὸ σκεύασμα τοῦτο εἶναι τὰ μάλα ὠφέλιμον. Ἐνεργεῖ ταχέως, διεγείρει τὴν ὕψιν, ρυθμίζει τὴν πέψιν, διευκολύνει τὴν ἀπορρόφησιν και μετὰ τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν μετακίνει εἰς τὴν κυκλοφορίαν. Ἐπίσης ὠφελεῖ και κατὰ τῶν φρενοπαθειῶν και ἐν γένει πάσης νευρικῆς παθήσεως.

Ἐκάστη φιάλη περιέχει 8 οὔγκιας, ἤτοι 50 περίπου δόσεις.

Ἐπίσκειται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ κ. Κ. Ὀλυμπίῳ. Πᾶσα περί τούτου ἀγγελία ὄριστα μόνον διὰ τὰ ἰατρικὰ περιοδικά.

ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΚΡΕΑΤΟΣ.

FATA L. ROSENTHAL.

Σκουαζομένη εἰς τὸ φαρμακεῖον τῆς Αὐλῆς ἐν Jena (Γερμανία)

ὑπὸ R. SLUTZ.

Βραβευθεῖσα ἐν Βρυξελλαῖς, ἐν Ἀλλῃ, ἐν Φρανκφούρτῃ και ἐν Βιέννῃ.

Ἡ διάλυσις αὕτη ἐνέχει ἅπαντα τοῦ νωποῦ κρέατος τὰ θρεπτικὰ συστατικά πλην τοῦ λίπους και τῶν νεύρων. Οὐδέλλως διεγείρει πεπτομένη και ὑπὸ τῶν λίαν ἀσθενῶν στομάχων τῶν οὐδὲν ἕτερον στερεᾶς ἢ ὑγρᾶς τροφῆς εἶδος ἀνεχομένων, προς δὲ κέκτηται γεῦσιν λίαν εὐάρεστον ὀπτοῦ κρέατος.

Περὶ τῆς διαλύσεως ταύτης πολὺς μετ' ἐπαίνων λόγος γίνεταί ἐν τῇ συγγράμματι Sammlung, klinischer Vorträge ὑπὸ Richard Volkmann ἀρ. 62, κ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Wiel, ὡς και ἐν τοῖς περιοδικαῖς Gesundheit ἀρ. 14. 1882, και Wiener Medicinal Presse ἀρ. 2. 1883.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς Eastern Agency, ἐν Ἀθήναις δὲ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαλλοῦ και τὸ Φαρμακεῖον Α. Τσεράχη· Ὁδ. Σόλωνος.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΙΑ (OFFICINE)

ἡ Συλλογὴ τῶν κατὰ τὴν πρακτικὴν φαρμακοποιεῖαν.

Διαλαμβάνουσα

Περὶληψιν ἁπασῶν τῶν φαρμακοποιῶν, τῶν ἱατρικῶν και φαρμακευτικῶν συνταγολογιῶν τῶν διαφόρων ἐπικρατειῶν· Τοξικολογίαν, ἢ τὸν τρόπον τοῦ ἀνιχνεύειν τὰ δηλητήρια· Φαρμακιοιτικὰς δοκιμασίας· Φαρμακοποιεῖαν κτηνιατρικῆς, δημοσπολιτικῆς· Θεραπευτικὸν ἐγκόλπιον, ἅπαντα τὰ νέα φάρμακα· γενικὴν τῶν φαρμάκων διατίμησιν.

ὑπὸ DORVAULD.

Ἔκδοσις 10ῃ ἐντελῶς ἀνασκευασθεῖσα· ἐκ 1000 σελ. κείμενον. Σχήματα ἐν τῇ κειμένῳ. Ἐνὴν ὀνοματολογία.

Ἐπίσκειται ἐν Ἑλλάδι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαλλοῦ.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ διὰ τὸν Γαλλοὺν εἶναι δεκταὶ εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ ὁδ. Πινακοτῶν 8, και ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς EASTERN AGENCY-Karakeny Demirten Han.

Ἡ διεύθυνσις EASTERN AGENCY ἐπιφορτίζεται τὰς ἀγγελίας διὰ τὰς ἐν Ἑλλάδι και τὸ ἐξωτερικὸν ἡμερησίας. Δίδει ἐμπορικὰς πληροφορίας περὶ Ἑλλάδος και τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὑποδεικνύει ἐπὶ τῇ αἰτήσεσι

εις τὰ ἐν Εὐρώπῃ καταστήματα τοὺς καλλιτέρους ἀντιπροσώπους διὰ τὴν κατανάλωσιν τῶν προϊόντων. Προμηθεύει τέλος ἐξ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς βιβλικά, ἐργαλεῖα, καὶ παντὸς εἶδους ἀντικείμενα χρήσιμα εἴτε διὰ τὸ ἐπάγγελμα εἴτε διὰ τὴν ἰδίαν τῶν κ. ιατρῶν καὶ φαρμακοποιῶν χρῆσιν.

Νικοσίδη. — Ἀντίδοτον κατὰ τῶν κακῶν τῆς νικοτιανῆς εἰς τοὺς καπνίζοντας ἀποτελεσμάτων. Εὑρίσκεται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῆ Διευθύνσει τοῦ Γαληνοῦ.

ΠΙΚΡΟΠΗΓΗ ΕΝ ΒΟΥΔΕ

Rákóczy

ΙΔΙΟΚΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ LOSER

Τὸ αὐτοφυὲς πικρὸν ὕδωρ Rákóczy εἶναι ἐν τῶν πλουσιωτέρων εἰς στερῶν συστατικὰ ὑδάτιον, ἅτε δὴ περιέχον ἐν 10000 μέρ. αὐτοῦ 571 μέρη στερῶν συστατικῶν, καὶ προτιμᾶται εἰς τὰς νόσους τῆς κάτω κοιλίας διὰ τὸ ἐν αὐτῷ ἄφθονον θειοῦχος μαγγανέλιον, κάτριν καὶ ἰθίον.

Ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς λοιπὰς πικροπηγὰς τὸ ὕδωρ Rákóczy θεωρούμενον παρ' ἀπάντων τῶν ἰατρῶν ὡς τὸ πρωτεῖον προτιμᾶται καθ' ἂς περιπτώσεις ἐνδείκνυται ἢ χρῆται τῶν πικρῶν ὑδάτων, διὸ καὶ ὡς τοιοῦτον συνιστᾶται καὶ ὑπὸ Ἀκαδημιῶν καὶ ὑπὸ ἰατρῶν, ὡς ὑπὸ τῆς ἐν Βουδαπέστ Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, τῆς ἐν Βαρσάβῃ Ἀκαδημίας τῆς ἰατρικῆς, ὑπὸ τῶν ἰατρῶν L'auvel ἐν Βαρσάβῃ, Charlot-Tschoborn ἐν Λονδίῳ, Τριανταφυλλίδου καὶ Montaniani ἐν Κωνσταντινουπόλει, Ζουραν ἐν Ἀδριανουπόλει, Salem pascha ἐν Κάρφῳ, Selluss ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Zeissel καὶ Rokitansky ἐν Βιέννῃ, Seitz ἐν Μονάχῳ, Volil ἐν Κολωνίᾳ κλ.

Πωλεῖται ἐντὸς φιαλῶν προσφάτως ἐκάπτοτε πληρουμένων παρ' ἅπαντων τοῖς καταστήμασιν τῶν μεταλλικῶν ὑδάτων, τοῖς φαρμακείοις καὶ φαρμακικοῖς.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἡερικλέους Πάτριου. — **Ἐὰ πάθη τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἡ Θεραπεία αὐτῶν.** — Τόμος Α'. — Ἐν Ἀθήναις, 1885. Δρ. 12.
Τοῦ αὐτοῦ. — **Ἐπερὶ τῶν τραυμάτων καὶ τῆς Θεραπείας αὐτῶν.** — Μέρους Α' καὶ Β'. — Ἐν Ἀθήναις. — Δρ. ἐν ὄλῳ 15.

BOUENEVILLE et BRICQX. — *Manuel de technique des autopsies.* — 1. Vol. in 320, de 240 pages. prix broché 2 fr. 50. cartonné 3. fr — Librairie du Progrès Médical. Rue des Carmes, 4. Paris.